

183

KONWENCJA

o ujednoczeniu niektórych zasad dotyczących odpowiedzialności wynikającej ze zderzenia statków żeglugi śródlądowej,

sporządzona w Genewie dnia 15 marca 1960 r.

W imieniu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej

**RADA PAŃSTWA
POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ**

podaje do powszechnej wiadomości:

W dniu 15 marca 1960 roku została sporządzona w Genewie Konwencja o ujednoczeniu niektórych zasad dotyczących odpowiedzialności wynikającej ze zderzenia statków żeglugi śródlądowej.

Po zaznajomieniu się z powyższą Konwencją Rada Państwa uznała ją i uznaje za słuszną z zastrzeżeniem, że Polska Rzeczpospolita Ludowa nie uznaje się za związaną postanowieniami artykułu 14 tej Konwencji w zakresie dotyczącym przekazywania sporów do Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości, oraz zastrzega sobie prawo niestosowania Konwencji na drogach żeglownych, zastrzeżonych wyłącznie dla żeglugi krajowej; oświadcza, że postanawia przystąpić do tej Konwencji w imieniu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, oraz przyrzeka, że będzie niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego wydany został Akt niniejszy opatrzony pieczęcią Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Dano w Warszawie, dnia 15 marca 1972 roku.

Przewodniczący Rady Państwa: *J. Cyrankiewicz*

L. S.

Minister Spraw Zagranicznych: *S. Olszowski*

(Tekst konwencji zamieszczony jest w załączniku do niniejszego numeru.)

183

KONWENCJA

o ujednoczeniu niektórych zasad dotyczących odpowiedzialności wynikającej ze zderzenia statków żeglugi śródlądowej,
sporządzona w Genewie dnia 15 marca 1960 r.

Przekład

KONWENCJA

o ujednoczeniu niektórych zasad dotyczących
odpowiedzialności wynikającej ze zderzenia statków żeglugi
śródlądowej.

Artykuł 1

1. Niniejsza konwencja reguluje wynagrodzenie szkody wyrządzonej statkom bądź osobom lub rzeczom znajdującym się na tych statkach, która nastąpiła wskutek zderzenia między statkami żeglugi śródlądowej na wodach jednej z Umawiających się Stron.

2. Niniejsza konwencja reguluje również wynagrodzenie wszelkiej szkody, którą wskutek wykonania lub zaniechania manewru bądź wskutek nieprzestrzeżenia przepisów wyrażających się Stron innym statkom żeglugi śródlądowej lub osobom albo rzeczom znajdującym się na takich statkach, nawet wówczas gdy zderzenie nie nastąpiło.

3. Fakt, że statki wymienione w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu wchodzi w skład tego samego zestawu, nie ma wpływu na stosowanie niniejszej konwencji.

4. Dla celów niniejszej konwencji:

- a) określenie „statek” oznacza również małe jednostki pływające,
- b) określenie „statek” oznacza również: ślizgowce, tratwy, promy i ruchome części mostów pontonowych, a także pogłębiarki, dźwigi, elewatory i wszelkie pływające urządzenia lub obiekty podobnego rodzaju.

Artykuł 2

1. Obowiązek wynagrodzenia szkody istnieje tylko wówczas, jeżeli szkoda powstała wskutek winy. Nie istnieje prawne domniemanie winy.

2. Jeżeli szkoda powstała wskutek przypadku, została spowodowana siłą wyższą lub nie można ustalić jej przyczyn, ponoszą ją ci, którzy jej doznali.

3. W razie holowania każdy statek stanowiący część zestawu odpowiada tylko wówczas, jeżeli szkoda nastąpiła z jego winy.

Artykuł 3

Jeżeli szkoda została wyrządzona z winy jednego statku, obowiązek wynagrodzenia jej obciąża ten statek.

Artykuł 4

1. Jeżeli szkoda została wyrządzona z winy dwóch lub kilku statków, odpowiadają one solidarnie za szkodę wyrządzoną osobom, a także statkom, które nie ponoszą winy,

i rzeczom znajdującym się na tych statkach, a niesolidarnie za szkodę wyrządzoną innym statkom i rzeczom znajdującym się na tych statkach.

2. Jeżeli nie ma odpowiedzialności solidarnej, każdy statek, który z własnej winy przyczynił się do wyrządzenia szkody, odpowiada wobec poszkodowanych proporcjonalnie do stopnia swej winy, jeżeli jednak zależnie od okoliczności stosunek ten nie może być ustalony lub jeżeli wina jest jednakowa, wówczas odpowiedzialność ponoszona jest w równych częściach.

3. W wypadku odpowiedzialności solidarnej, każdy statek ponoszący odpowiedzialność przyjmuje na siebie obowiązek wypłacenia wierzycielowi części należności równej tej, która jest określona w ust. 2 niniejszego artykułu. Statek, który zapłacił więcej, niż wynosi jego część, ma roszczenie zwrotne o tę nadwyżkę do tych współdłużników, którzy zapłacili mniej, niż wynosi ich część. Stratę wynikającą z niewypłacalności jednego ze współdłużników rozkłada się między innych współdłużników według stosunku określonego w ust. 2 niniejszego artykułu.

Artykuł 5

Odpowiedzialność określona w poprzednich artykułach istnieje w wypadku gdy szkoda została wyrządzona z winy pilota, nawet wówczas kiedy pilotaż jest przymusowy.

Artykuł 6

Roszczenie o wynagrodzenie poniesionej szkody nie jest uzależnione od dopełnienia jakichkolwiek uprzednich, specjalnych formalności.

Artykuł 7

1. Roszczenia o wynagrodzenie szkód przedawniają się po upływie dwóch lat, licząc od dnia wydarzenia.

2. Roszczenia zwrotne przedawniają się po upływie jednego roku. Przedawnienie biegnie albo od dnia wydania ostatecznego orzeczenia sądowego określającego sumę solidarnej odpowiedzialności, albo w razie braku takiego orzeczenia — od dnia zapłaty dającej podstawę do roszczenia zwrotnego. Jednakże jeżeli chodzi o roszczenia odnoszące się do podziału części niewypłacalnego współdłużnika, bieg przedawnienia rozpoczyna się dopiero od chwili, gdy osoba uprawniona dowiedziała się o niewypłacalności współdłużnika.

3. Przerwę i zawieszenie biegu tych przedawnień regulują odpowiednie przepisy prawa sądu rozpatrującego tę sprawę.

Artykuł 8

1. Postanowienia niniejszej konwencji nie naruszają ustalonych w konwencjach międzynarodowych lub w ustawodawstwie krajowym ograniczeń o charakterze ogólnym w

stosunku do odpowiedzialności armatorów, właścicieli statków i przewoźników, takich jak ograniczenia związane z tonażem statku, mocą jego maszyn lub jego wartością, albo wynikające z możliwości porzucenia statku. Nie naruszają one także obowiązków wynikających z umowy o przewóz lub z innych umów.

2. Postanowienia niniejszej konwencji nie mają zastosowania do wynagrodzenia szkód, które zostały spowodowane wskutek radioaktywnych właściwości lub jednocześnie właściwości radioaktywnych i trujących albo wybuchowych lub innych niebezpiecznych właściwości paliw nuklearnych albo radioaktywnych produktów czy odpadków.

Artykuł 9

Każda Umawiająca się Strona może przy podpisywaniu albo ratyfikacji niniejszej konwencji lub przy przystąpieniu do niej oświadczyć, że:

- zastrzega sobie prawo ustalenia w swoim ustawodawstwie krajowym lub w umowach międzynarodowych, że postanowienia niniejszej konwencji nie mają zastosowania do statków używanych wyłącznie przy wykonywaniu funkcji władzy państwowej;
- zastrzega sobie prawo ustalenia w swoim ustawodawstwie krajowym, że postanowienia niniejszej konwencji nie mają zastosowania na drogach żeglownych, zastrzeżonych wyłącznie dla żeglugi krajowej.

Artykuł 10

1. Niniejsza konwencja jest otwarta do podpisu lub przystąpienia dla krajów, które są członkami Europejskiej Komisji Gospodarczej oraz dla krajów przyjętych do tej Komisji z głosem doradczym, stosownie do ustępu 8 statutu tej Komisji.

2. Kraje mogące uczestniczyć w niektórych pracach Europejskiej Komisji Gospodarczej w myśl ustępu 11 statutu tej Komisji mogą stać się Umawiającymi się Stronami niniejszej konwencji przez przystąpienie do niej po wejściu jej w życie.

3. Konwencja otwarta będzie do podpisu do 15 czerwca 1960 roku włącznie. Po tej dacie będzie otwarta do przystąpienia.

4. Konwencja niniejsza podlega ratyfikacji.

5. Dokumenty ratyfikacyjne lub dokumenty przystąpienia będą składane Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych.

Artykuł 11

1. Niniejsza konwencja wejdzie w życie dziewięćdziesiątego dnia po złożeniu dokumentów ratyfikacyjnych lub dokumentów przystąpienia przez pięć krajów, określonych w artykule 10 ust. 1.

2. W stosunku do każdego kraju, który ją ratyfikuje albo do niej przystąpi po złożeniu przez pięć krajów dokumentów ratyfikacyjnych lub dokumentów przystąpienia, wejdzie ona w życie dziewięćdziesiątego dnia po złożeniu przez ten kraj dokumentu ratyfikacyjnego lub dokumentu przystąpienia.

Artykuł 12

1. Każda Umawiająca się Strona może wypowiedzieć niniejszą konwencję w drodze notyfikacji skierowanej do Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych.

2. Wypowiedzenie nabierze mocy w dwanaście miesięcy od dnia otrzymania przez Sekretarza Generalnego powyższej notyfikacji.

Artykuł 13

Jeżeli po wejściu w życie niniejszej konwencji liczba Umawiających się Stron stanie się wskutek wypowiedzenia mniejsza niż pięć, niniejsza konwencja przestanie obowiązywać od dnia, w którym ostatnie z tych wypowiedzeń nabierze mocy.

Artykuł 14

Każdy spór między dwiema lub więcej Umawiającymi się Stronami dotyczący interpretacji lub stosowania niniejszej Konwencji, którego Strony nie mogą rozstrzygnąć w drodze rokowań albo w inny sposób, może być przekazany na wniosek którejkolwiek z zainteresowanych Umawiających się Stron do rozstrzygnięcia Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości.

Artykuł 15

1. Każdy kraj może w chwili podpisywania niniejszej konwencji lub składania swojego dokumentu ratyfikacyjnego lub dokumentu przystąpienia oświadczyć, że nie uważa się za związany postanowieniami artykułu 14 konwencji w zakresie dotyczącym przekazywania sporów do Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości. Pozostałe Umawiające się Strony nie będą związane postanowieniami artykułu 14 w stosunku do tej Umawiającej się Strony, która złożyła takie zastrzeżenie.

2. Każda Umawiająca się Strona, która złożyła zastrzeżenie zgodnie z ust. 1 będzie mogła w każdej chwili wycofać to zastrzeżenie w drodze notyfikacji skierowanej do Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych.

Artykuł 16

Z wyjątkiem zastrzeżeń przewidzianych w punktach a) i b) artykułu 9 oraz w artykule 15 niniejszej konwencji żadne zastrzeżenie do konwencji nie jest dopuszczalne.

Artykuł 17

1. Po upływie trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszej konwencji każda Umawiająca się Strona będzie mogła w drodze notyfikacji skierowanej do Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych zażądać zwołania konferencji dla zrewidowania niniejszej konwencji. Sekretarz Generalny zawiadomi o tym żądaniu wszystkie Umawiające się Strony i zwoła konferencję dla dokonania rewizji, jeżeli w ciągu czterech miesięcy od daty notyfikacji Sekretarza Generalnego co najmniej jedna czwarta Umawiających się Stron wyrazi na to zgodę.

2. Jeżeli konferencja taka będzie zwołana zgodnie z postanowieniami poprzedniego ustępu, Sekretarz Generalny zawiadomi o tym Umawiające się Strony i wezwie je do przed-

stawienia w terminie trzech miesięcy propozycji, które chciałyby przedłożyć do rozpatrzenia przez tę konferencję. Sekretarz Generalny poda do wiadomości wszystkim Umawiającym się Stronom tymczasowy porządek dzienny konferencji, jak również teksty przedstawionych propozycji co najmniej na trzy miesiące przed dniem otwarcia konferencji.

3. Sekretarz Generalny zaprosi na każdą konferencję zwołaną zgodnie z postanowieniami niniejszego artykułu wszystkie kraje określone w artykule 10 ust. 1, jak również kraje, które stały się Umawiającymi się Stronami na podstawie artykułu 10 ust. 2:

Artykuł 18

Oprócz notyfikacji przewidzianych w artykule 17, Sekretarz Generalny Organizacji Narodów Zjednoczonych będzie powiadamiał kraje określone w artykule 10 ust. 1 oraz kraje które stały się Umawiającymi się Stronami na podstawie artykułu 10 ust. 2:

- a) oświadczeniach złożonych zgodnie z punktami a) i b) artykułu 9,
- b) ratyfikacjach i przystąpieniach na podstawie artykułu 10,
- c) dacie, w której niniejsza konwencja wejdzie w życie zgodnie z artykułem 11,
- d) wypowiedzeniach dokonanych zgodnie z artykułem 12,
- e) utracie mocy obowiązującej niniejszej konwencji zgodnie z artykułem 13,

f) oświadczeniach i notyfikacjach otrzymanych zgodnie z artykułem 15 ust. 1 i 2.

Artykuł 19

Niniejsza konwencja sporządzona jest w jednym egzemplarzu w językach francuskim i rosyjskim. Dołączone są do niej teksty w językach angielskim i niemieckim. W chwili podpisywania niniejszej konwencji albo składania dokumentów ratyfikacyjnych lub dokumentów przystąpienia każdy kraj może oświadczyć, że przyjmuje tekst francuski, rosyjski, angielski lub niemiecki; w tym wypadku dany tekst będzie obowiązujący w stosunkach między Umawiającymi się Stronami, które skorzystały z tego samego uprawnienia i przyjęły ten sam tekst. We wszystkich innych wypadkach oba teksty francuski i rosyjski są autentyczne.

Artykuł 20

Po dacie 15 czerwca 1960 roku oryginał niniejszej konwencji i dołączone do niego teksty w językach angielskim i niemieckim zostaną złożone Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych, który przekaze każdemu krajowi wymienionemu w artykule 10 ust. 1 i 2 uwierzytelnione odpisy oryginału oraz tekstów w językach angielskim i niemieckim.

Na dowód czego niżej podpisani, należycie upoważnieni, podpisali niniejszą konwencję, sporządzoną w Genewie dnia piętnastego marca tysiąc dziewięćset sześćdziesiątego roku.

CONVENTION RELATIVE A L'UNIFICATION DE CERTAINES REGLES
EN MATIERE D'ABORDAGE EN NAVIGATION INTERIEURE

Article premier

1. La présente Convention régit la réparation du dommage survenu, du fait d'un abordage entre bateaux de navigation intérieure dans les eaux d'une des Parties contractantes, soit aux bateaux, soit aux personnes ou choses se trouvant à leur bord.

2. La présente Convention régit également la réparation de tout dommage que, soit par exécution ou omission de manoeuvre, soit par inobservation des règlements, un bateau de navigation intérieure a causé dans les eaux d'une des Parties contractantes, soit à d'autres bateaux de navigation intérieure, soit aux personnes ou choses se trouvant à bord de tels bateaux, alors même qu'il n'y aurait pas eu abordage.

3. Le fait que les bateaux visés aux paragraphes 1 et 2 du présent article fassent partie d'un même convoi n'affecte pas l'application de la présente Convention.

4. Pour l'application de la présente Convention,

- a) le terme "bateau" désigne également les petites embarcations;
- b) sont assimilés aux bateaux les hydroglisseurs, les radeaux, les bacs et les sections mobiles de ponts de bateaux, ainsi que les dragues, grues, élévateurs et tous engins ou outillages flottants de nature analogue.

Article 2

1. L'obligation de réparer un dommage n'existe que si le dommage résulte d'une faute. Il n'y a pas de présomption légale de faute.

2. Si le dommage résulte d'un cas fortuit, s'il est dû à un cas de force majeure ou si ses causes ne peuvent être établies, il est supporté par ceux qui l'ont éprouvé.

3. En cas de remorquage, chaque bateau faisant partie d'un convoi n'est responsable que s'il y a faute de sa part.

Article 3

Si le dommage est causé par la faute d'un seul bateau, la réparation du dommage incombe à celui-ci.

Article 4

1. Si deux ou plusieurs bateaux ont concouru, par leurs fautes, à réaliser un dommage, ils en répondent, solidairement en ce qui concerne le dommage causé aux personnes, ainsi qu'aux bateaux qui n'ont pas commis de faute et aux choses se trouvant à bord de ces bateaux, sans solidarité en ce qui concerne le dommage causé aux autres bateaux et aux choses se trouvant à bord de ces bateaux.

2. S'il n'y a pas responsabilité solidaire, les bateaux qui ont concouru, par leurs fautes, à réaliser le dommage en répondent à l'égard des lésés dans la proportion de la gravité des fautes respectivement commises; toutefois si, d'après les circonstances, la proportion ne peut pas être établie ou les fautes apparaissent comme équivalentes, la responsabilité est partagée par parts égales.

3. S'il y a responsabilité solidaire, chacun des bateaux responsables doit prendre à sa charge une part du paiement au créancier égale à celle déterminée par le paragraphe 2 du présent article. Celui qui paie plus que sa part a, pour l'excédent, un recours contre ceux de ses co-débiteurs qui ont payé moins que leur part. La perte qu'occasionne l'insolvabilité de l'un des co-débiteurs se répartit entre les autres co-débiteurs dans les proportions déterminées par le paragraphe 2 du présent article.

Article 5

La responsabilité établie par les articles précédents subsiste dans le cas où le dommage est causé par la faute d'un pilote, même lorsque le pilotage est obligatoire.

Article 6

L'action en réparation du dommage subi n'est subordonnée à aucune formalité spéciale préalable.

Article 7

1. Les actions en réparation de dommages se prescrivent dans le délai de deux ans à partir de l'événement.
2. Les actions en recours se prescrivent dans le délai d'un an. Cette prescription court, soit à partir du jour où une décision de justice définitive fixant le montant de la responsabilité solidaire est intervenue, soit, au cas où il n'y aurait pas eu une telle décision, à partir du jour du paiement donnant lieu au recours. Toutefois, en ce qui concerne les actions relatives à la répartition de la part d'un co-débiteur insolvable, la prescription ne peut courir qu'à partir du moment où l'ayant droit a eu connaissance de l'insolvabilité de son co-débiteur.
3. L'interruption et la suspension de ces prescriptions sont régies par les dispositions de la loi du tribunal saisi réglant ces matières.

Article 8

1. Les dispositions de la présente Convention ne portent pas atteinte aux limitations d'ordre général que des conventions internationales ou des lois nationales apportent à la responsabilité des armateurs, des propriétaires de bateaux et des transporteurs, telles que les limitations fondées sur le tonnage du bateau, la puissance de ses machines ou sa valeur, ou telles que celles résultant de la faculté d'abandon. Elles ne portent pas non plus atteinte aux obligations résultant du contrat de transport ou de tous autres contrats.
2. Les dispositions de la présente Convention ne s'appliquent pas à la réparation des dommages qui proviennent ou résultent des propriétés radioactives, ou à la fois des propriétés radioactives et des propriétés toxiques, explosives ou autres propriétés dangereuses des combustibles nucléaires ou des produits ou déchets radioactifs.

Article 9

Chaque Partie contractante pourra, au moment où elle signe ou ratifie la présente Convention ou y adhère, déclarer

- a) qu'elle se réserve le droit de prévoir dans sa législation nationale ou dans des accords internationaux que les dispositions de la présente Convention ne s'appliqueront pas aux bateaux affectés exclusivement à l'exercice de la puissance publique;
- b) qu'elle se réserve le droit de prévoir dans sa législation nationale de ne pas appliquer les dispositions de la présente Convention sur les voies navigables réservées exclusivement à sa navigation nationale.

Article 10

1. La présente Convention est ouverte à la signature ou à l'adhésion des pays membres de la Commission économique pour l'Europe et des pays admis à la Commission à titre consultatif conformément au paragraphe 8 du mandat de cette Commission.
2. Les pays susceptibles de participer à certains travaux de la Commission économique pour l'Europe en application du paragraphe 11 du mandat de cette Commission peuvent devenir Parties contractantes à la présente Convention en y adhérant après son entrée en vigueur.
3. La Convention sera ouverte à la signature jusqu'au 15 juin 1960 inclus. Après cette date, elle sera ouverte à l'adhésion.
4. La présente Convention sera ratifiée.
5. Les instruments de ratification ou d'adhésion seront déposés auprès du Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies.

Article 11

1. La présente Convention entrera en vigueur le quatre-vingt-dixième jour après que cinq des pays mentionnés au paragraphe 1 de l'article 10 auront déposé leur instrument de ratification ou d'adhésion.
2. Pour chaque pays qui la ratifiera ou y adhérera après que cinq pays auront déposé leur instrument de ratification ou d'adhésion, la présente Convention entrera en vigueur le quatre-vingt-dixième jour qui suivra le dépôt de l'instrument de ratification ou d'adhésion dudit pays.

Article 12

1. Chaque Partie contractante pourra dénoncer la présente Convention par notification adressée au Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies.
2. La dénonciation prendra effet douze mois après la date à laquelle le Secrétaire général en aura reçu notification.

Article 13

Si, après l'entrée en vigueur de la présente Convention, le nombre des Parties contractantes se trouve, par suite de dénonciations, ramené à moins de cinq, la présente Convention cessera d'être en vigueur à partir de la date à laquelle la dernière de ces dénonciations prendra effet.

Article 14

Tout différend entre deux ou plusieurs Parties contractantes touchant l'interprétation ou l'application de la présente Convention que les Parties n'auraient pu régler par voie de négociations ou par un autre mode de règlement pourra être porté, à la requête d'une quelconque des Parties contractantes intéressées, devant la Cour internationale de Justice, pour être tranché par elle.

Article 15

1. Tout pays peut, au moment où il signe la présente Convention ou dépose son instrument de ratification ou d'adhésion, déclarer qu'il ne se considère pas lié par l'article 14 de la Convention en ce qui concerne le renvoi des différends à la Cour internationale de Justice. Les autres Parties contractantes ne seront pas liées par l'article 14 envers toute Partie contractante qui aura formulé une telle réserve.
2. Toute Partie contractante qui aura formulé une réserve conformément au paragraphe 1 pourra à tout moment lever cette réserve par une notification adressée au Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies.

Article 16

A l'exception des réserves prévues aux alinéas a) et b) de l'article 9 et à l'article 15 de la présente Convention, aucune réserve à la présente Convention ne sera admise.

Article 17

1. Après que la présente Convention aura été en vigueur pendant trois ans, toute Partie contractante pourra, par notification adressée au Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies, demander la convocation d'une conférence à l'effet de reviser la présente Convention. Le Secrétaire général notifiera cette demande à toutes les Parties contractantes et convoquera une conférence de révision si, dans un délai de quatre mois à dater de la notification adressée par lui, le quart au moins des Parties contractantes lui signifient leur assentiment à cette demande.

2. Si une conférence est convoquée conformément au paragraphe précédent, le Secrétaire général en avisera toutes les Parties contractantes et les invitera à présenter, dans un délai de trois mois, les propositions qu'elles souhaiteraient voir examiner par la conférence. Le Secrétaire général communiquera à toutes les Parties contractantes l'ordre du jour provisoire de la conférence, ainsi que le texte de ces propositions, trois mois au moins avant la date d'ouverture de la conférence.

3. Le Secrétaire général invitera à toute conférence convoquée conformément au présent article tous les pays visés au paragraphe 1 de l'article 10, ainsi que les pays devenus Parties contractantes en application du paragraphe 2 de l'article 10.

Article 18

Outre les notifications prévues à l'article 17, le Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies notifiera aux pays visés au paragraphe 1 de l'article 10, ainsi qu'aux pays devenus Parties contractantes en application du paragraphe 2 de l'article 10,

- a) les déclarations faites conformément aux alinéas a) et b) de l'article 9,
- b) les ratifications et adhésions en vertu de l'article 10,
- c) les dates auxquelles la présente Convention entrera en vigueur conformément à l'article 11,
- d) les dénonciations en vertu de l'article 12,
- e) l'abrogation de la présente Convention conformément à l'article 13,
- f) les déclarations et notifications reçues conformément aux paragraphes 1 et 2 de l'article 15.

Article 19

La présente Convention est faite en un seul exemplaire en langues française et russe. Il y est joint des textes en langues anglaise et allemande. Au moment où il signe la présente Convention ou dépose son instrument de ratification ou d'adhésion, tout pays peut déclarer qu'il adopte ou le texte français ou le texte russe ou le texte anglais ou le texte allemand; dans ce cas, ledit texte vaudra également dans les rapports entre les Parties contractantes qui auront usé du même droit et adopté le même texte. Les deux textes français et russe feront foi dans tout autre cas.

Article 20

Après le 15 juin 1960, l'original de la présente Convention et les textes en langues anglaise et allemande qui y sont joints seront déposés auprès du Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies qui transmettra à chacun des pays visés aux paragraphes 1 et 2 de l'article 10 des copies certifiées conformes de cet original et de ces textes en langues anglaise et allemande.

EN FOI DE QUOI, les soussignés, à ce dûment autorisés, ont signé la présente Convention, faite à Genève le quinze mars mil neuf cent soixante.